

[Jane Oksen]

som en brik i skænderierne mellem dem. Vi skal hele tiden tænke på, at det er barnets behov, der er det vigtigste, og ikke forældrenes.

Det samfund, vi lever i, har alt for lidt tid og alt for lidt kærlighed til børnene. Børn anbringes på institutioner med mange forskellige pædagoger. Vi får urolige børn, nervøse forældre med dårlig samvittighed, og efterhånden er det børnene, der styrer det hele. Vi skal stille krav til vore børn og på den måde undgå en lang række problemer, som tit ender i skilsmisse. Jeg tror, skilsmisserne er roden til alt ondt og også til, at vi overhovedet skal arbejde med børns fjernelse fra hjemmet. Den dårligste hjælp er i hvert fald at sende børnene hjemmefra.

Der findes mig bekendt ingen paragraffer, der giver bedsteforældrene nogen som helst rettigheder over deres børnebørn. Ganske vist har socialministeren som anført i sin ordførertale først i 1989 udsendt en vejledning herom. Så kan man spørge, hvor meget en vejledning er værd. Jeg tror, som det også er sagt af andre ordførere, at der er behov for nogle mere klare retningslinjer, og i hvert fald bør kommunerne være mere opmærksom på problemerne.

Undersøgelserne viser også, at kommunerne tager sig alt for lidt af disse sager. Jeg mener, der forelå en rapport fra Socialforskningsinstituttet for ca. et år siden. Den påviste, at der manglede en kommunal indsats over for børn, der blev fjernet fra hjemmet, og i samme rapport blev det også påpeget, at børn, der var fjernet fra hjemmet, havde alt for lidt kontakt med deres biologiske forældre. Jeg er stensikker på, at har de ikke kontakt med deres biologiske forældre, vil kontakten med den øvrige familie også være noget meget fjernt.

Man ser tit børn, som er anbragt i familiepleje eller på institutioner, der måske kun ser deres pårørende en enkelt gang om måneden eller får en enkelt weekend om måneden på besøg i hjemmet. Bistandsloven opfordrer helt klart til, at man skal bevare barnets kontakt med forældrene, og man kunne passende indføre »og pårørende«. Det må være det allervigtigste at arbejde for, at barnet skal hjem igen, og jeg mener helt klart ikke, at kommuner, institutioner og andre arbejder i den retning.

Fru Jytte Andersen talte en del om, hvorledes alle disse problemer hang sammen med bl.a. manglende institutioner. Jeg synes, det lød forfærdelig omklamrende og formynderisk.

Det er ikke løsningen på problemet mellem børn og forældre, at vi får flere institutioner, at vi får forældreopdragelse osv.

I gamle dage havde børn det langt bedre uden institutioner, uden materielle goder, og der var langt færre splittede familier end i dag. En børneombudsmandsinstitution er der heller ikke brug for. Vi skal ikke have flere offentlige, omklamrende instanser.

Derimod er jeg enig med fru Jytte Andersen i, at en bisidder i sager om fjernelse af børn ville være en god ting, og når det drejer sig om overgreb mod børn, kan vi selvfølgelig alle sammen være enige om, at de problemer skal løses, og at der skal slås hårdt ned på den slags forbrydelser.

Vi skal kort sagt arbejde for, at færrest mulige børn fjernes hjemmefra, og at kontakten med forældre og pårørende prioriteres som nr. 1.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg prøvede tidligere at sige til hr. Glønborg, at der er en sammenhæng mellem den generelle politik på socialområdet, på beskæftigelsesområdet, på uddannelsesområdet og de familier, der står i en klemt situation. Svinger vi den generelle politik på disse områder, må vi se i øjnene, at der kommer flere og flere kriser, hvor familierne går i stykker, hvor der som sagt går koks i familien. Det var den sammenhæng, jeg pegede på.

Socialdemokratiet ønsker ikke at tage noget ansvar fra forældrene. Vi ønsker tværtimod at give forældrene de bedst mulige rammer at fungere inden for i forvaltningen af forælderollen, som er utrolig svær. Vi har ikke noget ønske om omklamring.

Kirsten Lee (RV):

Det emne, som vi debatterer, er væsentligt, og det er selvfølgelig også derfor, at et stort, bredt flertal i Folketinget sidste forår blev enig om, at der skulle nedsættes et udvalg med henblik på revision af bistandslovens bestemmelser om børn.

Udgangspunktet for udvalget var netop at sikre, at myndighederne i højere grad handler ud fra en samlet plan, og at finde ud af, hvordan man bedre kan bruge de ressourcer, som selv den svageste familie har og gerne vil bruge, når det drejer sig om dens børn.